

- dle rozdělovníku -

Váš dopis zn./ze dne:
MCP6 096194/2018
Č. j.:
MHMP 932728/2018
Sp. zn.:
S-MHMP 691966/2018

Vyřizuje/tel.:
Mgr. Jan Jančík
Počet listů/příloh: **9/0**
Datum:
12.06.2018

Rozhodnutí

Hlavní město Praha, Magistrát hl. m. Prahy, odbor kontrolních činností jako nadřízený orgán podle ustanovení § 16a odst. 4 a § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „InfZ“), ve spojení s ustanovením § 178 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl podle ustanovení § 16a odst. 7 písm. a) InfZ o stížnosti [redacted] **Praha 6**, (dále „žadatel“ resp. „stěžovatel“), ze dne 24. 4. 2018, ve smyslu ust. § 16a odst. 1 písm. d) InfZ, na postup povinného subjektu, městské části Praha 6, Úřadu městské části Praha 6, se sídlem Čs. Armády 23, Praha 6 (dále též „ÚMČ P6“), při vyřizování žádosti o poskytnutí informace podané dne 16. 3. 2018

t a k t o :

Postup povinného subjektu, městské části Praha 6, Úřadu městské části Praha 6, při vyřizování žádosti ze dne 16. 3. 2018 o informaci o počtech stížností proti oddělení péče o děti a rodinu za roky 2014 - 2017, ve věci vedené pod zn. MCP6 064742/2018, podle ust. § 16a odst. 7 písm. a) InfZ potvrzuje.

Odůvodnění:

I.

Hlavnímu městu Praze, Magistrátu hl. m. Prahy (dále též „nadřízený orgán“) byla doručena, prostřednictvím Úřadu městské části Praha 6, podle ustanovení

§ 16a odst. 5 InfZ, stížnost žadatele podaná dne 24. 4. 2018 ve smyslu ustanovení § 16a odst. 1 písm. d) InfZ na postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o poskytnutí informace.

Ze spisové dokumentace předložené povinným subjektem vyplývá, že se žadatel obrátil na povinný subjekt dne 16. 3. 2018 se žádostí o poskytnutí informace podle InfZ, vedenou pod č. j. MCP6 064742/2018, ve které požadoval informace „... a) kolik stížností bylo směřováno proti oddělení péče o děti a rodinu v roce 2017, b) kolik stížností bylo směřováno proti oddělení péče o děti a rodinu v roce 2016, c) kolik stížností bylo směřováno proti oddělení péče o děti a rodinu v roce 2015, d) kolik stížností bylo směřováno proti oddělení péče o děti a rodinu v roce 2014 Závěrem dále, kolik výše uvedených stížností směřovalo vůči vedoucí tohoto oddělení [redacted]“.

Dne 21. 3. 2018 byl pořízen záznam o skutečnosti, že s žádostí byla seznámena dotčená osoba, [redacted] V předloženém správním spisu nebyl doložen záznam, že by dotčená osoba využila svého práva se k věci vyjádřit.

Dnem 23. 3. je datováno opatření povinného subjektu č. j. MCP6 064742/2018 „Úřední záznam o časové náročnosti vyhledávání“.

Podáním ze dne 26. 3. 2018, žadatel doplnil „... ke svým žádostem ze dne 12. 3. 2018 a 14. 3. 2018 podaným prostřednictvím podatelny úřadu, mé datum narození a to : 19. 8. 1969 ...“.

Opatřením ze dne 3. 4. 2018, č. j. MCP6 064742/2018, doručeným žadateli dne 10. 4. 2018, vyzval povinný subjekt žadatele k úhradě jím vyvolaných nákladů, dle ust. § 17 InfZ.

Dne 24. 4. 2018, podal žadatel u povinného subjektu „stížnost do rozhodnutí MCP6 064742/2018“, nazvanou „odvolání“, v níž uvedl: „... Tímto se odvolávám stížností do rozhodnutí MCP6 064742/2018 ze dne 3. 4. 2018. Úřad MČ Praha 6 nezajišťuje rovnost práv občanů. Např. žádosti [redacted], které bylo odpovězeno dne 20. 12. 2017 na složitý a náročný dotaz, jakým způsobem vede soudkyně [redacted] výsledky nezletilých dětí? – odpověď byla vyhotovena dne 20. 12. 2017 pracovníci úřadu [redacted] a to bezúplatně. Přitom bylo nutné vyslechnout několik sociálních pracovníc, které se účastnili výslechu nezletilých dětí, jejich zkušenosti zkoncentrovat a zkompilovat. Proto považuji rozhodnutí úřadu v mojí věci za svévoli, která se přičíí politice radnice – tzv. „Otevřená radnice“ (občanům) ...“. Přílohou podání, jež bylo posouzeno jako stížnost, byla kopie opatření povinného subjektu, ze dne 19. 12. 2017, č. j. MCP6 6165502/17 „Vyjádření OSPOD Praha 6 k žádosti žalované o poskytnutí informace“.

Povinný subjekt předal věc nadřízenému orgánu dne 2. 5. 2018.

II.

S ohledem na skutečnost, že požadované informace se vztahovaly k samostatné působnosti městské části, neboť se týkaly její samosprávné působnosti, žádost o informace byla vyřizována povinným subjektem v samostatné působnosti, věcná příslušnost hlavního města Praha, Magistrátu hl. m. Prahy jako nadřízeného orgánu

k řešení podané stížnosti vyplývá z ustanovení § 16a odst. 4 a § 20 odst. 4 InfZ ve spojení s § 178 odst. 2 správního řádu.

III.

Na základě uvedených skutečností nadřízený orgán mj. dospěl k závěru, že stížnost žadatele je přípustná, neboť žadatelem byla podána písemně u povinného subjektu, v zákonné lhůtě a ze zákonem stanovených důvodů.

Nadřízený orgán uvádí, že InfZ připouští, aby se povinný subjekt domáhal od žadatele úhrady nákladů, které musel v souvislosti s poskytnutím informací účelně vynaložit. Konkrétně dle ust. § 17 InfZ je umožněno žádat úhradu nákladů spojených s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat, s odesláním informace žadateli a úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací. Podrobnější zásady stanovení úhrad za poskytování informací vymezuje nařízení vlády č. 173/2006 Sb., o zásadách stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle InfZ, vydané na základě zmocnění v § 21 odst. 2 InfZ. Podle § 7 nařízení vlády č. 173/2006 Sb. stanoví povinný subjekt sazbu úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací formou hodinové sazby odvozené z nákladů na platy, případně mzdy a z ostatních osobních nákladů spojených s mimořádně rozsáhlým vyhledáním informací.

Je přitom třeba brát v úvahu, že uložení úhrady není v první řadě nástrojem pro generování příjmů povinných subjektů, ale že prvořadým smyslem tohoto opatření by měla být prevence zneužívání InfZ.

Podle ust. § 5 odst. 1 písm. f) a ust. § 5 odst. 4 InfZ je povinný subjekt povinen zveřejnit sazebník úhrad za poskytování informací, který by měl v souladu s § 3 nařízením vlády č. 173/2006 Sb. stanovit jednotkové sazby jednotlivých nákladů uvedených v § 17 odst. 1 InfZ. Na webových stránkách povinného subjektu: <https://www.praha6.cz/sazebnik> je sazebník řádně zveřejněn, přičemž náklady na mimořádně rozsáhlé vyhledání informací jsou stanoveny „- první hodina zdarma - za každou další i započatou hodinu 250,- Kč“. Vzhledem k tomu, že sazba uvedené úhrady vzhledem ke srovnání s náklady jiných srovnatelných povinných subjektů nevybočuje z objektivně akceptované výše, nepovažuje její výši nadřízený orgán za odporující zákonu.

Ohledně úhrady, požadované povinným subjektem po žadateli za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací, nadřízený orgán dále uvádí, že v souladu s ust. § 17 odst. 3 InfZ má povinný subjekt povinnost písemně tuto skutečnost spolu s výší úhrady oznámit žadateli před poskytnutím informace, přičemž z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. InfZ sice neřeší otázku, v jaké lhůtě musí být úhrada uplatněna, tedy jestli je nutné, aby povinný subjekt pod sankcí zániku práva na úhradu nákladů uplatnil požadavek na úhradu před uplynutím lhůty pro poskytnutí informací podle ust. § 14 odst. 5 písm. d) a odst. 7 InfZ. Ustanovení § 17 odst. 3 InfZ se v tomto směru jeví značně nejasným, neboť uvádí uplatnění úhrady před poskytnutím informace, aniž by bylo z kontextu zcela zřejmé, zda se poskytnutím informace chápe její vydání v souladu s InfZ, tedy v zákonem stanovených lhůtách, nebo její faktické vydání. Nadřízený orgán se v tomto ohledu přiklání k názoru, podle kterého je poskytnutím informace nutné rozumět její vydání v souladu s InfZ, a to nejpozději ve lhůtách podle § 14 odst. 5 písm. d) a odst. 7 InfZ, a proto také požadavek na úhradu nákladů musí být učiněn před uplynutím těchto lhůt, přičemž v poslední den lhůty pro poskytnutí informace by mělo být oznámení

alespoň odesláno, jinak povinný subjekt ztrácí na úhradu právo dle § 17 odst. 4 InfZ. Pouze takový výklad totiž respektuje smysl regulace úhrady nákladů spojených s poskytováním informací a nemožnost případně žádat úhradu nákladů po uplynutí lhůty, v níž měl povinný subjekt povinnost žádost řádně vyřídit, tak představuje na jedné straně ochranu žadatele před možnými šikanózními postupy ze strany povinného subjektu, a na druhé straně i sankci za porušení povinnosti povinným subjektem vyřídit žádost v zákonem stanovené lhůtě. Podle názoru nadřízeného orgánu daný výklad nepochybně odpovídá smyslu § 17, který určitě není zamýšlen jako časově neohraňovaná možnost povinného subjektu kdykoliv před poskytnutím informace žádat úhradu nákladů bez ohledu na ostatní povinnosti stanovené v InfZ. Povinný subjekt by tak na podkladě shora uvedených skutečností uplynutím lhůty pro poskytnutí informace ztrácel možnost požadovat úhradu nákladů. V daném případě byla oznamovací povinnost řádně splněna, dokladem správnosti tohoto posouzení je i předmětná stížnost.

Právní definice pojmu „*mimořádně rozsáhlé vyhledání informací*“ není stanovena žádným obecně závazným právním předpisem, jedná se o tzv. neurčitý pojem, který dává povinnému subjektu prostor pro správní uvážení. Podle ustálené praxe lze požadovat úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací v těch případech, kdy je zapotřebí požadovanou informaci vyhledávat z více pramenů, sestavovat ji z různých podkladů, což bude pro povinný subjekt znamenat shromáždění a prověření velkého množství dokumentů, případně uskupení velkého množství dílčích údajů, v případech, kdy je nutno postupovat v součinnosti více odborů či oddělení, nebo kdy je nutná znalost kontextu celého případu, ke kterému se požadovaná informace vztahuje, a kdy není možno po povinném subjektu spravedlivě požadovat, aby tyto zvýšené náklady nesl.

Vzhledem k tomu, že pojem „*mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací*“ není v InfZ legálně vymezen, je při hledání jeho obsahu nutné určit, které činnosti lze považovat za vyhledání informací a dále, kdy je možné takové vyhledání považovat za mimořádně rozsáhlé.

Vyhledáním informací lze rozumět takovou činností pracovníků povinného subjektu, která spočívá v identifikaci a následném shromáždění požadovaných informací a v navazujícím zpracování odpovědi na žádost, tzn. v utřídění informací za účelem jejich předání žadateli (viz. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 6 A 83/2001-39). Do vyhledání informací by již nebylo možné zařadit dobu nutnou na posouzení, zda vyhledané informace lze nebo nelze poskytnout a pod vyhledání informací nelze podřadit ani čas strávený přípravou rozhodnutí o odmítnutí (části) žádosti ani čas věnovaný *anonymizaci* údajů v poskytovaných kopiích dokumentů. Za vyhledání informace nelze považovat ani náklady na vznik informace samotné, ani náklady na zjištění, jestli povinný subjekt informací disponuje, jak uvádí důvodová zpráva k novele č. 61/2006 Sb. Identifikace konkrétních informací vyhledáváním je, pokud žadatel neoznačil přesně dokumenty, v nichž jsou informace zaznamenány; naopak pokud žadatel uvede, že žádá o kopii konkrétních dokumentů, pak vyhledáváním informace není čas strávený zjišťováním, jestli takové dokumenty existují, a kde jsou dokumenty uloženy ve spisovně povinného subjektu, avšak jejich následné fyzické shromáždění by již vyhledáváním bylo. Pod vyhledáváním nelze zařadit ani dobu vynaloženou na kopírování dokumentů (příp. na obdobné činnosti) ani dobu nutnou k odeslání informace žadateli, neboť pro takové náklady jsou určeny zvláštní sazby a tyto činnosti ani nemají povahu doby strávené s vyhledáním informace.

O **mimořádně rozsáhlé vyhledání informací** se bude jednat tehdy, jestliže shromáždění informací bude pro daný povinný subjekt představovat v jeho konkrétních podmínkách časově náročnou činnost, která se objektivně vzato vymyká běžnému poskytování informací povinným subjektem, tedy jestliže vyhledávání informací již v daném případě nelze s ohledem na pojetí veřejné správy jako služby veřejnosti považovat za běžnou a povinný subjekt nijak nezatěžující součást obvyklé agendy. O zvýšenou aktivitu povinného subjektu se bude jednat tehdy, jestliže zaměstnanec pověřený vyřízením žádosti nebo zaměstnanci, kteří se na vyřízení žádosti podílejí, budou nuceni na delší dobu přerušit či odložit plnění svých ostatních úkolů a cíleně se po tuto dobu věnovat vyhledávání požadovaných informací a vyřizování žádosti.

Nadřízený orgán dále uvádí, že s ohledem na legislativní vývoj ustanovení § 17 InfZ, neumožňuje InfZ žádat zálohu na úhradu nákladů, neboť tato možnost byla zrušena novelou č. 61/2006 Sb. (Důvodová zpráva k zákonu č. 61/2006 Sb. v této souvislosti uvádí: „*Cílem změn v tomto ustanovení je zajistit, aby se žadatel vždy dozvěděl výši požadované částky před vydáním informace a aby se přesně dozvěděl, jakým způsobem povinný subjekt k požadované částce došel, na jakých skutečnostech ji zakládá.*“) Je proto nezbytné, aby již při oznámení o požadované úhradě nákladů byla žadateli úhrada vyčíslena relativně přesně. Kalkulace úhrady musí vycházet ze zcela objektivních skutečností, resp. z jejího jednoznačného výpočtu a nikoliv z předběžného odhadu bez jakékoli vazby na požadované informace a čas, který povinný subjekt bude nucen vynaložit na jejich vyhledávání. Za nejpřesnější způsob určení úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací lze považovat násobek celkové skutečné doby vyhledávání a hodinové sazby stanovené v sazebníku úhrad. Je ovšem možné připustit i určení výše úhrady relativně přesným výpočtem, aniž by bylo nutné požadované informace vyhledat. Takový výpočet však musí být založen na objektivních kritériích. Příkladem může být požadavek na poskytnutí typově identických informací za delší časové období. V takovém případě by bylo možné akceptovat vyhledání informací pouze za určitou část požadované doby (např. stanovení vyhledání informací za jeden rok) a následné stanovení celkové výše požadované úhrady výpočtem pro celkovou dobu vyhledávání (násobkem částky připadající na vyhledání informace za jeden rok počtem požadovaných let). I v takovém případě by platilo, že výše úhrady je stanovena nikoli na základě odhadu, ale na základě relativně přesného a především objektivního výpočtu vycházejícího z části doby, kterou povinný subjekt musel vynaložit na vyhledání části požadovaných informací. Pokud by ale celkový náklad nakonec neodpovídal zaplacené úhradě, musel by povinný subjekt případný „*přeplatek*“ (mající v dané souvislosti povahu bezdůvodného obohacení na straně povinného subjektu) žadateli vrátit. Naopak případný doplatek by povinný subjekt požadovat nemohl, protože ve vztahu k němu by neuplatnil úhradu včas.

Protože se jedná o úhradu za poskytnutí informace územním samosprávným celkem v samostatné působnosti, tak podle § 16a odst. 7 InfZ nadřízený orgán může rozhodnout pouze tak, že výši úhrady buď potvrdí, anebo povinnému subjektu přikáže, aby ve stanovené lhůtě zjednal nápravu.

V dané věci povinný subjekt požaduje úhradu nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací a zpracování ve výši 750,-- Kč. K uvedené částce dospěl povinný subjekt součinem časové náročnosti vyhledání požadovaných informací (4 hodiny – přičemž dle sazebníku je první hodina zdarma), a hodinového tarifu stanoveného ve výši 250 Kč/hod (stanovené platným sazebníkem úhrad). Takový postup neshledal nadřízený orgán, v obecné rovině, rozporným s InfZ, ani se stanoveným sazebníkem úhrad.

Vzhledem k rozsahu žádosti – statistika vytvořená ze 472 položek evidence stížností a všech 39 záznamů o stížnostech Odboru sociálních věcí za období 2014 – 2017 (viz č. j. MCP6 064742/2018 „Úřední záznam o časové náročnosti vyhledávání“), nedospěl nadřízený orgán k tomu, že by se jednalo o zjevnou nepřiměřenost. Orientačně lze vypočítat, že bylo potřeba prozkoumat 511 složek za dobu 240 minut, tedy 2,125 složky každou minutu.

Povinný subjekt v dané věci postupoval podle ust. § 17 InfZ, který umožňuje *žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.*

Podmínky pro stanovení náhrady stanoví ust. § 17 odst. 3 InfZ: *„V případě, že bude povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Součástí oznámení musí být poučení o možnosti podat proti požadavku úhrady nákladů za poskytnutí informace stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d), ze kterého je patrné, v jaké lhůtě lze stížnost podat, od kterého dne se tato lhůta počítá, který nadřízený orgán o ní rozhoduje a u kterého povinného subjektu se podává.“*

Nadřízený orgán se proto především zabýval otázkou oznámení o výši úhrady. Žádost byla podána v pátek dne 16. 3. 2018. InfZ stanoví lhůtu pro uvedenou výzvu tak, že musí *„před poskytnutím informace“*. Konec lhůty tak není v zákoně nijak konkrétně definován, nicméně, dle názoru Ministerstva vnitra ČR (MVČR) je třeba lhůtu, stanovenou *„před poskytnutím informace“* vykládat tak, že tato lhůta je 15 dní od doručení žádosti. Uvedená lhůta tak počala běžet následující den po podání žádosti. Patnáctým dnem lhůty tak byla sobota, dne 31. 3. 2018. InfZ neobsahuje ustanovení stanovující počítání lhůt, nadřízený orgán proto, vzhledem k nedostatku vhodné pozitivní právní úpravy, přihlíží v obdobných případech, per analogiam iuris, k ust. § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu *„případně-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den; ...“*. Jelikož pondělí dne 2. 4. 2018 bylo státem uznaným svátkem, připadl poslední den uvedené lhůty na úterý dne 3. 4. 2018. V tento den byla výzva k úhradě vyhotovena a zřejmě i vypravena, čemuž nasvědčuje i skutečnost, že dle dokladu o doručení, byla poštovní zásilka již dne 5. 4. 2018 uložena na dodací poště.

Z oznámení vyplývá, že jeho součástí bylo poučení o možnosti podat proti požadavku úhrady nákladů za poskytnutí informace stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d), ze kterého je patrné, v jaké lhůtě lze stížnost podat, od kterého dne se tato lhůta počítá, který nadřízený orgán o ní rozhoduje a u kterého povinného subjektu se podává.

Nadřízený orgán mj. vychází z premisy, že smyslem InfZ je upravit postup pro svobodný přístup k informacím. Vytváření statistik na základě požadavku žadatelů smyslem InfZ není. Nadřízený orgán se nedomnívá, že je ve veřejném zájmu, aby se

povinné subjekty stávaly výzkumnými institucemi pracujícími zdarma na přání jakéhokoliv žadatele, jenž své pravé pohnutky vydávají za výkon práva na informace.

Stěžovatel v podané stížnosti vyjádřil některé své názory, neuvedl však žádné relevantní důvody, proč by mělo být jeho stížnosti vyhověno. Svůj požadavek na vytvoření souboru statistických dat porovnal s požadavkem na, bohužel nespecifikovanou žádost o informace, k níž ÚMČ P6 dne 20. 12. 2017, pod. č. j. MCP6 165502/17, odpovídal advokátce ██████████ „... K Vaší žádosti sdělujeme, že spis nezl. Děti ██████████ jsme vedli od roku 2008 a to pod č. j. Om 248/08, až do rozhodnutí Městského soudu v Praze. Kdy bylo ukončeno jednání o úpravě poměrů k nezletilým dětem. ... V době založení spisové dokumentace, tedy v roce 2008, byly vztahy mezi rodiči vyhrocené, rodiči již byli ve sporu a nebyli schopni dohody. Obecně spory mezi rodiči nemají dobrý vliv na děti a na vzájemné vztahy mezi všemi členy rodiny. V době, kdy bylo s rodiči jednáno, žili již rodiče odděleně. Je jisté na místě sdělit, že ██████████ provádí pohovory s dětmi vždy velmi citlivě, umí děti zaujmout, nikdy je netlačí k odpovědi. K dětskému účastníkovi řízení přistupuje citlivě a laskavě. Nikdy jsme se nesetkali s tím, že by při pohovoru hodnotila ██████████ chování rodičů nebo přímo vztahy mezi jednotlivými účastníky řízení, nebo že by je přímo kritizovala před dětmi. Pohovory s dětmi u soudu nebývají dlouhé, dbá se na to, aby děti byly v klidu i po pohovoru a nebyly zbytečně přetěžované. Je téměř nepravděpodobné, aby po jednom pohovoru se soudkyní došlo k takovému obratu v chování dětí, že by to narušilo a dlouhodobě poškodilo rodinné vztahy ...“. Uvedenou písemnost připojil stěžovatel v kopii. Nadřízený orgán se touto otázkou zabýval a nedospěl k závěru, že by byla srovnatelná časová náročnost zpracování aktuálně požadované statistiky a stěžovatelem namítané odpovědi. Z odpovědi nevyplývá, že by pro přípravu odpovědi v roce 2017 bylo třeba prostudovat 472 položek evidence stížností a všech 39 záznamů o stížnostech Odboru sociálních věcí za období 2014 – 2017 (viz č. j. MCP6 064742/2018 „Úřední záznam o časové náročnosti vyhledávání“).

V dané věci se ostatně jedná o žádost o informace dle InfZ, tedy o naplňování zákonné povinnosti, nikoliv o politické proklamace. Výroky stěžovatele typu: „... Proto považuji rozhodnutí úřadu v mojí věci za svévoli, která se přičíí politice radnice – tzv. „Otevřená radnice“ (občanům) ...“, lze považovat za právní názor stěžovatele, nikoliv však za relevantní stížnostní důvod.

Vzhledem k postupu stěžovatele v předmětné cause, bral nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti v úvahu rovněž některé závěry Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, vyjádřené v rozsudku č. j. 52 A 14/2017, ze dne 27. září 2017. Soud mj. dospěl k závěru, že: „... **Je však bez pochyb, že zákon nelze vykládat tak, že kdokoli může žádat informace o čemkoli, ač je to tak na veřejnosti mnohdy prezentováno. Totiž, pokud by každý občan (a nejen občan – zákon hovoří o fyzické i právnické osobě) České republiky činil několik (i jednoduchých) dotazů měsíčně, povinné subjekty (§ 2 odst. 1 zákona) by byly zcela paralyzovány zpracováním žádostí a nemohly by vykonávat činnost, ke které jsou zřízeny. Zcela stranou zde soud ponechává osoby kverulující či jiné zlomyslné osoby a též to, že**

žádosti lze s pomocí technických prostředků rozesílat víceméně opakovaně a automaticky. Okruh oprávněných osob a tedy oprávněných žádostí při realizaci práva na informace je tak třeba vykládat velmi uvážlivě. Soud právě v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 8. 11. 2016 ve věci č. 18030/11 – Magyar Helsinki Bizottság proti Maďarsku (česká verze anotace rozhodnutí je dostupná na <https://hudoc.echr.coe.int>). Právo na informace je zde dle soudu odrazem čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který garantuje svobodu projevu a tudíž i možnost svobodně přijímat a rozšiřovat informace. Evropský soud pro lidská práva v citovaném rozhodnutí uvedl toto: Právo na přístup k informacím a jemu odpovídající pozitivní závazek státu informace poskytnout lze totiž z článku 10 Úmluvy dovodit jen ve dvou specifických případech: – byla-li tato povinnost vyslovena v konečném vnitrostátním rozhodnutí nebo – představuje-li poskytnutí informace nutný předpoklad pro výkon práva jednotlivce na svobodu projevu a odmítnutí ji poskytnout znamená zásah do tohoto práva. V tomto druhém případě je však vždy třeba vycházet z konkrétních okolností případu a zohlednit: (i) účel žádosti o informace, (ii) povahu vyžadované informace, (iii) postavení stěžovatele, a (iv) zda je informace bez dalšího „přichystaná a dostupná“. (i) Je podstatné, zda žádost sleduje obstarání informací nezbytných k výkonu svobody projevu, neboli zda je obstarání informací přípravým krokem k výkonu novinářské či obdobné činnosti, tj. sběrem podkladů pro zahájení diskuse o záležitosti veřejného zájmu. Vzhledem k „povinnostem a odpovědnosti“, které jsou nedílně spjaty s výkonem práva na svobodu projevu, jsou však záruky plynoucí z článku 10 podmíněny tím, že novináři jednají v dobré víře s cílem poskytnout veřejnosti v souladu s pravidly profesní etiky přesné a spolehlivé informace. Tyto úvahy se obdobně uplatní i ve vztahu k jiným osobám, které při žádosti o informace plní roli „hlídacích psů“ demokracie. (ii) Informace, údaje nebo dokumenty musí splňovat tzv. test veřejného zájmu. Ten bude typicky splněn, pokud přispívají k transparentnosti způsobu vyřizování veřejných záležitostí a záležitostí celospolečenského významu, čímž umožňují účast veřejnosti jako celku na správě věcí veřejných. Co lze považovat za věc veřejného zájmu, záleží na konkrétních okolnostech případu. (iii) Zvláštní postavení v přístupu k informacím požívají zástupci novinářského stavu a nevládních organizací, pokud rovněž vystupují v roli „hlídacích psů“ demokracie. Úlohu přispívat k debatě o věcech veřejného zájmu však mohou sehrávat i jiné osoby, např. akademičtí pracovníci, publicisté či dokonce blogeri a známí uživatelé sociálních sítí. (iv) Významným kritériem je konečně skutečnost, zda je vyžadovaná informace bez dalšího „připravená a dostupná“, neboť judikatura, dle níž nelze z článku 10 Úmluvy dovodit pozitivní závazek státu konat a informaci obstarat, zůstává i nadále v platnosti. Ze shora uvedeného je pak odvoditelné, že žádost žalobce shora uvedená kritéria nenaplnila. Informace měly sloužit toliko k soukromým účelům jednotlivé osoby, test veřejného zájmu nesplnily. Nelze ani hovořit o tom, že by informace byly, jak vysvětlil žalovaný, bez dalšího připravené a dostupné. Pokud žalobce odkazoval na rozhodnutí ESLP ve věci č. 57325/00, je tento odkaz zcela nepřiléhavý v daném kontextu. Rozhodnutí se zabývá zcela jinými otázkami a právo na informace, resp. jeho realizace osobami v něm představuje podružnou roli, soud (ESLP) se přístupem k informacím v tomto rozhodnutí nezabývá. Shora uvedené pojetí práva na

informace není v rozporu s textem zákona ani Směrnice rady Evropského parlamentu a rady 2003/98/ES ze dne 17. 11. 2003 v doplněném znění. Není ani v rozporu s čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Skutečnost, že informace žádané žalobcem nenaplnily ani podmínku připravených a dostupných informací, plyne již z první odpovědi žalovaného. Informace nebyly soudu bez dalšího dostupné, nelze tak hovořit o opakovaném použití informace, jak zmiňuje shora citovaná Směrnice. Je pak přiléhavé aplikovat výluky dle § 2 odst. 4 InfZ. Žalobce nemůže po povinném subjektu žádat, aby mu poskytl statistické informace, které nemá připravené a ke své činnosti je nepotřebuje. Z těchto skutečností pak plyne i to, že účtovaná náhrada za „vyhledání“ byla vcelku vysoká. To je právě následkem toho, že nešlo o informaci dostupnou ale ve svém výsledku o informaci novou, byť mající základ v informacích dostupných. **Žalovaný se nemůže stát výzkumnou institucí pro žalobce.** Ze shora uvedených závěrů vychází i rozsudek Soudního dvora Evropské Unie ve věci [REDAKCE], ze dne 11. 1. 2017, zn. C 491/15 P (rozhodnutí je dostupné na <https://curia.europa.eu>). V dané věci byla žádost o informaci zamítnuta s odkazem na to, že povinný orgán by měl vytvořit dokument, který neexistuje. Soudní dvůr EU rozlišoval mezi dokumenty statické povahy a dynamické povahy (elektronické databáze), a to s přihlédnutím k co nejširšímu přístupu k dokumentům. Zdůraznil však, že zásadní podmínkou (viz též § 2 odst. 4 InfZ) je existující dokument. Bylo lze připustit, že některé informace lze extrahovat z elektronické databáze v rámci jejího běžného používání (SQL dotazy apod.). Ve věci souzené podepsaným soudem však žalobce žádal informace, které nebylo možné extrahovat. Žalovaným mu bylo výslovně sděleno, že soud bude muset pro zpracování informace projít každý z 6.942 soudních případů ...“.

Vzhledem k výše uvedenému neshledal MHMP důvod předmětné stížnosti vyhovět a tudíž nezbylo než, podle ust. § 16a odst. 7 písm. a) InfZ, postup povinného subjektu potvrdit.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 16a odst. 9 InfZ nelze odvolat.

Ing. Irena Ondráčková

ředitelka odboru

Rozdělovník:

1. Stejnopis rozhodnutí bude doručen stěžovateli: [REDAKCE]
160 00 Praha 6.
2. Stejnopis rozhodnutí bude doručen povinnému subjektu elektronicky: městská část Praha 6, úřad městské části, Čs. Armády 23, Praha 6 – k č. j. MCP6 096194/2018 (spis v této věci byl předložen elektronicky a není tudíž třeba, aby byl vrácen)
3. Stejnopis rozhodnutí zůstává součástí kopie spisu uložené u Magistrátu hl. m. Prahy.